

Endródi Szabó Ernő

BELÉGIA

1

nem emlékszem ettem-e rózsát valaha is
 szárogattam-e agyvelőm forró délszaki szélben
 voltam-e tüzes állat érdes fekete bűnben üzekedő
 voltam-e vértolulás nagy szürke országutak görcsös
 pulzálásában halott arc fehérbársony leple félresikerült
 kézfogás villamosvezetékre leszállt elégő lepke voltam-e
 történelem egy történelem nélküli tájban voltam-e
 szerető vágy nélküli ágyban voltam-e városok
 emésztő bugyrában vérző fekély voltam-e magas
 és voltam-e mély voltam-e egymásból nyíló helyben
 és tova voltam-e habár voltam-e noha

*

leépül bennem a táj
 folyóim férges hullanedvek
 városaim képlékeny törpék uránzabáló
 kihűlt kőketrecek
 fémes zizegéssel széthull porlik
 lebomlik a látvány: kormos becsapódásoktól
 tépett kirakat melyben itt-ott még lélegző
 rongcsok végtagok üszkös testcsonkok és semmi
 semmi más csak a hangtalan hűvös országutak
 elfolyó céltalan szalagjai

2

kopott külváros-fotőjőmben ülve
 valaha-volt utcahíres zenekaromról álmodom
 kék pipacsok hűvös torkáról és vízalatti
 Zenékről álmodozom s nap nap után előhúzó
 simogatom sátánfarkam bolyhos hosszát méregetem
 míg a kertvégben a szomszéd gyerek rideg ritmust
 dobol egy csonka horpadt lábostetemen
 – hangos jól tagolt –
 napi-örökkévalóság jelen

*

ceruzacsonkom hegyezem
 ölemben harmincötévről szóló belég
 – odakinn fölberreg rekedt motorzene –
 az eléghez – ennyi – elég

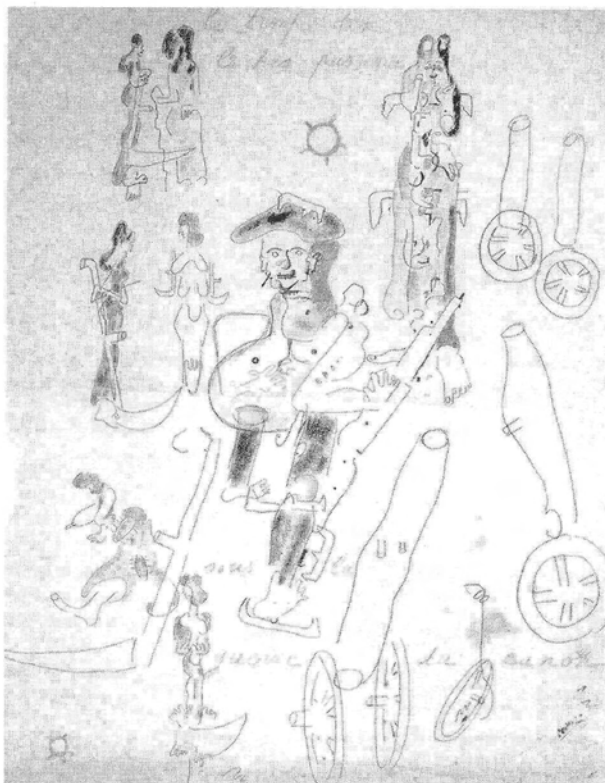

[ó költők sorai]

ó költők sorai költők emléke
 költők élete igen életem épp
 akkor abban a pillanatban amikor
 modigliani legjobb vásznain sem ér-
 dekel már a szenvedő emberiség épp
 akkor amikor csukott esernyőmet be-
 dugom a napfényalvadás alá én
 eszernő
 tudatosan és öntudatlanul eltelve
 mákkal térdre tolt bugyik tömött
 másnap-szagával meginogva a hó-
 portól és szeptembertől és a kert
 romos esőillatától belefekszem a
 rideg ragyogásba átúszom ragyogásod
 képzelt végtelenjét én kirojtosodott
 életemmel püffedten a filléres nyomortól
 mely véresre karmolja létezőm kitölthetetlen
 űrét én eltelve rothadással szeszekkel dögszagú
 sárral a máslet vizein lebegő édeni mákkal én
 eszernő
 szimultán légyottban szakítva a tegnappal a
 mával én eszernő tudatosan és öntudatlanul
 mondom hát persze a szerelem igen a szerelem a
 fontos csakis a szerelem – csordultig
 telítve a krizantém gyászos pompájával

[igen és micsoda rettenet]

igen és micsoda rettenet hogy
 nem ismerhettétek ezt a susztermellkasú gyereket
 a lámpaucchuszonnégyből amint az ágyát elöntő
 erszéthomoknak félszegen megsúgja barátaim az
 a baj az igazi baj hogy nagyapánk már csak reszketni
 és félrebeszélni tud bennünk hát igen ez nagy baj
 fiúk barátok barátaim igen elég nagy baj hogy
 elillantatok mióta berúgtunk sírtunk okádtunk és
 röhögtünk együtt kohánmari modnom sűgom
 félszegen erszéthomoknak októbersárnak kedves
 mai én már csak kómában fekvő én-azonosságomról
 tudok beszélni de te a körúton grasszálsz és
 elfeledtél engem pedig neked adnám a mandulakanárikat
 lásd lassan készülődnek a nyirkos erszéthetenger
 cirpegő homokzenéjén át-meg-átrepülnek de hát
 gondold meg mégiscsak micsoda iszonyat amikor
 papjai szolgálói mind lenyilazva és egyre forróbb
 és egyre lassúbb kövek stadionok ordítva omló
 kőkoronája hajósok szemefénye fároszom temető
 kőmalmai és visítva zuhogónapcsepppek a repedő
 bőrben a szakadó bőr alatt így hát itt vagyok fiúk
 erszéthomokban októbersárban s. mester lányának
 manhattani képeslapjaiból emelt endrődivárban és
 már csak az idegen nők szobáiban szétdobált koszos
 gatyák jelzik utam az időben

Antonin Artaud: Katona fegyverrel, ceruza, viaszceruza (1945. október)